

[Therkel Christensen]

Desuden vil vi støtte ændringsforslag nr. 1 og 9, som er fremsat af fremskridtspartiet, og nr. 7, som er fremsat af retsforbundet.

Ændringsforslagene nr. 4 og 5 vil vi undlade at stemme til; vi mener ikke, de forenkler loven og gør det mere muligt at administrere den – eller mindre umuligt, om man vil. De øvrige ændringsforslag vil vi stemme imod.

Jeg skal i øvrigt henvise til mit indlæg ved første behandling og må sige, at der ikke under udvalgsarbejdet er fremkommet svar eller oplysninger, som har kunnet bevirke, at centrum-demokraterne ser mere positivt på dette lovforslag, tværtimod. Vi har fået oplyst, at der her i landet findes næsten en kvart million selvstændige, der har en årsindtægt under 100.000 kr. Jeg er alvorligt bange for, at en vedtagelse af denne lov vil bevirke, at de i løbet af de kommende 2 år vil få en helt urimelig indtægtsnedgang, også set i forhold til lønarbejderne, hvor der ikke er det samme antal, som ligger så lavt i indtægt.

Det, vi er bange for, er især lovens varighedsperiode på 2 år. Derfor har det også været os magtpåliggende igennem udvalgsarbejdet at få lovens varighed indskrænket så meget som overhovedet muligt. Derfor håber vi også på flertalstilslutning til netop de bl. a. af os stillede ændringsforslag, som går på lovens varighed.

Vi skal heller ikke lægge skjul på, at det især er hensynet til denne kvarte million mindre næringsdrivende, der er årsagen til, at centrum-demokraterne må fastholde at stemme imod dette lovforslag ved tredje behandling. Det er jo ikke billigere for købmanden at købe slagtervarer, end det er for slagteren at købe købmandsvarer, og de får jo ikke denne dyrtidsregulering, de får ikke denne mindstegaranti, selv om man antyder den. Det er jo ikke sådan, at de kan hente supplerende dagpenge, når indtægten indskrænkes i de små virksomheder. Vi frygter altså en stigende arbejdsløshed som følge af denne lov, og vi frygter, at vi giver disse mennesker sociale vilkår, som de i hvert fald ikke fortjener her i samfundet. Derfor må vi altså fastholde at stemme imod ved tredje behandling.

Jeg skal undlade at kommentere lovforslag nr. 201, men kun oplyse, at ved tredje behandling vil vi fra CDs side undlade at stemme.

Ole Henriksen (SF):

Der er jo blevet sagt en del af de foregående talere her, som jeg nok synes var værd lige at knytte et par bemærkninger til.

Hr. Kjeld Olesen udtrykte bekymringer over de ændringsforslag, som foreligger her, og begrundede sin modvilje med, at der var tale om indgreb i overenskomsterne; han var altså forarget over, at der blev grebet ind. Jeg synes, det var en noget sær tale, når man tænker på, hvad hovedsigtet med hele dette lovkompleks er – nemlig ét stort indgreb og overgreb over for lønmodtagerne og deres overenskomster. På den baggrund er det sært at udtrykke bekymring over nogle af ændringsforslagene.

De borgerlige partier lader ham nu heller ikke ret meget tilbage i den retning. De borgerlige partier, navnlig centrum-demokraterne og det konservative folkeparti, slås jo bravt om funktionærer og offentligt ansatte, og det gælder så om at føre overbudspolitik på dette område. Hr. Melchior er bekymret over, at der nu bliver grebet ind for tredje gang. Hr. Melchior og hr. Melchior's parti har selv lagt grunden til disse indkomstindgreb, idet man har medvirket ved de to foregående indgreb. Der er en virkelig kontinuitet, må jeg sige. Når man griber ind og politiserer overenskomsterne, ja, så er der en helt klar følgevirkning, at man også er nødt til at gribe ind næste gang. Jeg kan derfor ikke opfatte det som andet end hykleri, når hr. Melchior nu siger, at det er bekymrende, at man skal gribe ind her for tredje gang i træk. Det ene har jo afledt det andet. Når vi har alle disse bekymringer om dyrtidsportioner og taktreguleringer osv., så er det netop, fordi centrum-demokraterne og andre partier, som nu her slås for at redde tjenestemænd og offentligt ansatte, har grebet ind førhen. Vi står her og kan ikke få redet tidligere synder ud, således at man kan få en fornuftig ordning på overenskomsterne. Man ligger her, som man har redet.

Hvad har hr. Melchior så af løsninger? Jo, nu skal vi kigge på de arbejdsretlige regler, nu skal vi se, hvordan man kan komme til at stramme til gennem hele det juridiske system, der fungerer inden for fagbevægelsen. Det er løsningen. Det er lov og orden, det nu handler om. Det handler om, at der skal hugges hårdt til, når man holder fagligt møde. Selv